

Foto: SOFIE NORDSTRÖM

Het vandring. Själen mår bra av glödande kol.

Söndags- läsning

Glödande kol ger ny glädje

– Klarar jag av att gå över glödande kol är hyran en piss i Mississippi.

Ann Persson, 21, en arbetslös tjej från Höör, känner större tillit till sin egen förmåga och får ny energi över glödvandringen.

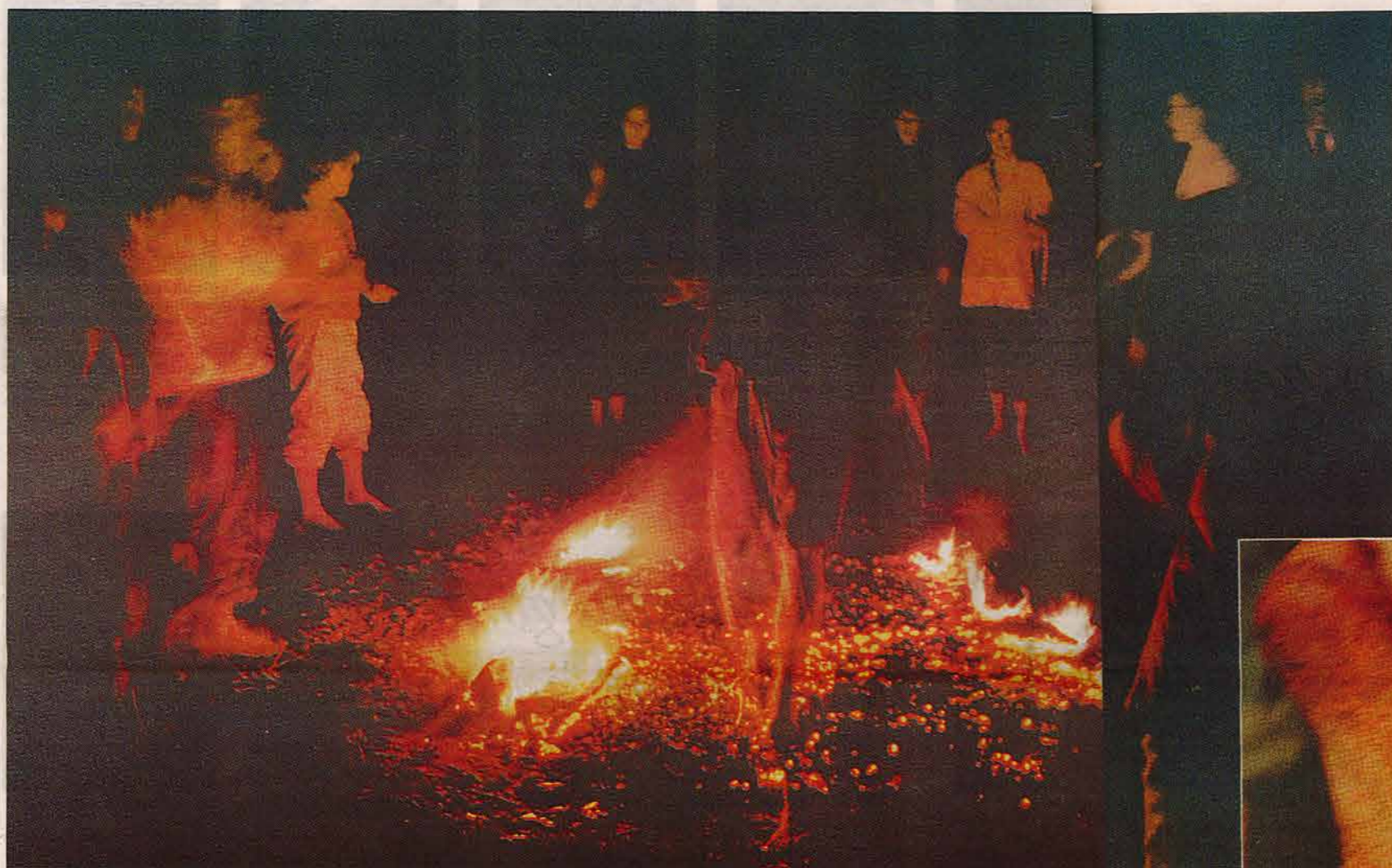
Hennes kille Hans Nielsen, 23, är lika entusiastisk. Han har hoppat bungy jump tidigare men tycker att glödvandring ger mer gemenskap.

– Jag har gått över glöden sju gånger i kväll. Det är något som alla borde pröva. Man känner sig så glad och modig efteråt.

Ceremonin samlade ett 20-tal deltagare i den råkalla sommarnatten.

Än så länge är glödvandringar en sällsynt företeelse i Sverige men i USA har över en halv miljon människor deltagit i "firewalks" sedan mitten av 70-talet.

Insidan, sidan B 12

När veden blivit till glödande kol tar vi av oss strumpor och skor för att gå över. När rädslan övermannas känns bara kolen som nypoppade popcorn under fotsulor. Ingen av oss får minsta brännblåsa ens, trots glöden har en temperatur på drygt 800 grader.

Foto: SOFIE
NORDSTRÖM

När viljan är hetare än elden...

PER HILL OCH IRENE KLEVFORS ÄR TVÅ AV SVERIGES FYRA GLÖDVANDRINGSINSTRUKTÖRER. NU HAR DOM LÄRT VECKOTIDNINGENS ERIKA STRANDELL ATT GÅ PÅ GLÖDANDE KOL.

VI ÄR 19 PERSONER i rummet. Runtom mig sitter bland annat försäkrings säljaren i 35-årsåldern med sin åtta månaders flicka, advokaten som passerat 55 och damen som jobbar med missbrukare. Hon har inte sagt till sin man vad hon ska göra i kväll. Vi känner inte varandra. Men vi vet alla vad de närmaste timmarna ska innehålla. Ungefär. Innan vi går hem ska vi förhoppningsvis gjort vår vandring över glödande kol. Det verkar otroligt. Alla presenterar sig och talar om varför vi rest till Höör och den här så kallade "Firewalken". Advokaten säger att han på senare år bestämt sig för att genomföra allt han tidigare velat göra - glödvandringen är en av de sakerna. En ung man med hästsvans och skäggstubbar har sin flickvän från Tyskland med sig. På engelska säger han att han vill gå över elden till-

sammans med henne. För att ge kärleken ytterligare en dimension och en helt ny kraft. Den universitetsstudierande tjejen i 20-årsåldern som sitter bredvid mig, vill gå för att visa sig själv att man inte behöver vara rädd för allt. En manifestation för att försöka slå hål på den blyghet och förvirring hon bär på. PER HILL OCH IRENE KLEVFORS är våra glödvandringsinstruktörer. De hälsar oss välkomna och gör sedan kvällens första ceremoni. Med rökelse och en skatvinge suddar Irene ut vår kroppsliga aura. I kväll ska vi inte vara individer - gruppens energier är den självklara förutsättningen att bemästra den heta elden. Inte heller de två utbildade kan förklara hur det kan vara möjligt att gå på 800 grader het och glödande kol utan att bränna sig. - Elden är ett redskap som får folk att lyssna, säger Irene.

- Egentligen skulle vi kunna hoppa fallskärm eller klättra i berg - det huvudsakliga är känslan av kärlek och respekt inför sig själv och den väldiga naturen. Människan är så liten och ska inte behöva förstå eller förklara allt. Vi går ut och bär veden tillsammans. Per staplar björktråna i trekant över oss på varandra. Vi håller varandras händer och omringar platsen när elden tänds. Det är mörkt och tyst när vi sjunger en hyllningssång till eldens element. En i gruppen stannar kvar och tar hand om elden när vi andra går in. Under en och en halv timme lyssnar vi på Per och Irene som berättar hur elden kan hjälpa oss till ett rikare liv. Vi sjunger, lyssnar på en saga och pratar. Stämningen är lekfylld och lössläppt. Klockan går och jag börjar fundera på om det inte borde hända något med mig? Hur ska jag kunna gå på glöden? Jag är ju fullt medveten om vad jag gör - kän-

ner mig bara avslappnad, ungefär efter ett gympapass, dusch och på väg ur sin krater. Det är så hett runt elden att ansiktet stramar. Röken irriterar ögonen och jag tänker bara "Aldrig". Jag försöker titta på elden, se på den eller till och med bli vän med den, men känner inget annat än ett nej. Vi sjunger och Per slår på sin trumma. Stämningen tar en alltmer laddad form. Plötsligt står en av de yngre pojkarna vid kanten. Han går lugnt över, följd av advokaten som går sakta, sakta. Hans ögon är slutna. Jag betraktar, känner en enorm lyckokänsla bubbla i min kropp. Det fungerar! SNART GÅR NÄSTAN ALLA. I ström. Sakta och lugnt. Ingen gör sig illa - tvärtom. Flera vänder och går om igen. Jag känner att jag trampar upp och ner i gräset, ungefär som en katt. Jag går fram och ställer mig på kortsidan. Tittar på kolen, blir nästan förbannad. Alla rädslor och ångest som plågar mig, nu ska ni fanimej! Sen går jag. Första kontakten med glöden känns som ett kraftigt handslag - lite stickande. Kolen frasar under fötterna som ny-

poppade pocorn. Jag känner ingen smärta. Jag går tre gånger till. Irene dansar i glöden, Per står stilla en extra sekund och vänder ansiktet mot himlen. Det hela är inget annat än magiskt. Innan vi alla förlorar respekten säger Irene stopp. Den 20-åriga tjejen bredvid mig har gått över glöden om och om igen. Den tyska flickan har gått över omslingrad med sin svenske pojkvän. Nu står de och kramas i skogsbrynet. Vi uppfylls alla av någon hejdlös lycka. Vi har gått över 800 grader het glöd. Bara genom att ta fram vår enorma kraft, som finns där någonstans. Vad ska egentligen kunna hindra en efter det? Efteråt tvättar vi fötterna, går in, äter äppelkaka och umgås som om ingenting speciellt skulle ha hänt. Under fötterna syns inga spår. Erika Strandell

"Stoppa dina problem i en liten låda"

PER OCH IRENE har helt olika bakgrund. Hon är lärare och fembarnsmor, han före detta inköpare hos Hennes & Mauritz, som numer jobbar med missbrukare. - Vi känner inte alls varandra egentligen, säger Irene och tittar på Per. - Glödvandringen är vår gemensamma nämnare och så vill vi ha det, fyller Per i.

I SVERIGE FINNS FYRA så kallade glödvandringsinstruktörer, Irene och Per är två av dem. De träffades på en kurs och håller nu "firewalks" på egen hand. Intresset för den indianska ceremonien att vandra på glödande kol har uppfyllt också deras vardagsliv, och det är precis det som är meningen. - Jag vill vara vanlig - också, säger Irene. - Jag är stolt över min bakgrund från klädbranschen och mina breda intressen. Med det kan jag visa även den mest skeptiska människan att jag varken är nån flummare eller cirkusartist, fortsätter Per på lätt klingande skånska. Han är liten och ljus, välklädd och märkbart medveten om stil. Hennes hår är långt, dragen vackra och påminner om ett litet skogsrås. De är helt vanliga, och ser helt vanliga ut. Båda två utstrålar de en gemenskap och trygghet. Att betrakta dem tillsammans ger en liknande känsla av avund som en troende person framkallar hos den icke-troende. Sökaren.

Man brukar kalla det för harmoni. - Finna sig själv sägs vara meningen med livet, men för mig är det en livsfarlig stagnation, säger Per och bryter tvärt min tanke. - Ofta används den frasen för att beskriva någon som hittat en livsstil eller en tro som känns rätt, men det du egentligen gör är att utesluta något annat. Det allra viktigaste är istället att vara öppen. Ta in, ge dig hän, prova och smaka på allt du kan komma över - det skapar naturligt ett rikt liv. Själva har han ett ständigt flöde som driver honom framåt. Tidigare har han nästan skrämts av den outömliga längtan efter nya erfarenheter, men idag har han lärt sig att aldrig fördöma varken det ena eller andra.

- GLÖDVANDRINGEN är ingen korvgrilling, och vi som går på kolen inga fakiere. Det är ett fint, vackert och också roligt sätt att visa hur starka människor faktiskt är. Att bredda tankemönstren. - Man pratar om lycka, och det är Jaget som är utgångspunkten för allting. Vi bedriver ofta någon slags kamp för våra övertygelser, men få satsar den energin på sig själv, säger Irene, stryker handen genom håret och fortsätter: - Så länge du inte har hittat din egen kraft kommer du aldrig bli nöjd, du säger alltid "javisst, jag är väl lycklig men hon är ju så mycket lyckligare". Lyckan går inte att komparera. I samma ögonblick du gör det, har du släppt din egen lycka. Glödvandringens mål är alltså att få deltagarna att känna det mod, den tolerans, frihet, ansvar och kraft som finns i varje individ. Lika viktigt är också vördnaden inför naturen och dess energier. - När vi har en firewalk är närvaron av Moder Jord så påtaglig. Hon låter oss göra det som egentligen är omöjligt, så att tankens kraft kan ge oss små människor glädje. Det är här och nu vi lever, och hos naturen finns den egentliga makten, säger Per.

GLÖDVANDRINGEN var en del av en kurs i ekologisk psykologi som både Per och Irene gick för en sommare. Där fick de också prova andra ceremonier som ingår i indianernas ritualer, och när både Irene och Per ville ha mer åkte de till Schweiz för att utbilda sig till glödvandringsinstruktörer. I USA har glödvandringen blivit etablerad. Huvudmannen Tolly Burcan har gått på glödande kol i en TV-studio inför tusentals tittare, och där ingår firewalk ofta i utvecklingskurser för både arbetsgivare och de anställda. - Det här är ingen tillbakagång till Gröna vägen - tvärtom. Vi ser det som ett steg mot ett modernt leverne, säger Per, säker på sin sak. - Var och en går över glöden på eget ansvar och av egen vilja. Vi laddar energierna och bjuder möjligheten, fortsätter Irene. Eller för att beskriva det som Per Hill: - När du kommer till ceremonien erbjuder vi dig att stoppa dina problem och funderingar i en liten låda. Ställ bort den någonstans och ge dig hän till elden. När du sen fått se vilka krafter du har, ta de möjligheterna och lös problemen. Eller varför inte lämna lådan kvar när du går hem? Erika Strandell

FOTNOT: Per Hill och Irene Klefvors planerar att lägga en firewalk i Gävle lördagen den 30 januari. Om intresse finns att delta så kontakta antingen Erika Strandell på Gefle Dagblad, 026/12 95 00 eller Per Hill i Höör på telefon 0413/532 32.